

Krammile tuli üürid üagna paha, rahutu lugu sätte. Kui see, mis krahw Erbav temale Luterusest rääkis, ei saanud veel tema meest pöörata, aga ta ei võinud ommeti enam ärasalata, et Luteruse sees üks suur waimu vägi varjul oli. Ja kui ta siis iise kuulis, kui Luterus keisri ja würstide ees julgeste oma õpetuse eest kostis ja viimaks ütles: „Siin ma seisin, ma ei või parata, Jumal aidaku mind. Amen!” siis mõistis Kramm kui, et need ühe petja sõnad ei olnud, nenda vōis aga mees rääkida, selle süda oli wangi vōetud Jumala sõna kuulmise alla, ja tema ei sartnud viist fugugi oma hinge selle õpetuse eest väljapanna. See oli 18. Küleri-kuu päeval, kui Luterus nenda riigipäawa saalis oli rääkinud. Kramm seisis oma wana sõapealiku Wrundabergi lõrvas, kui Luterus saali ülestisse läks. Ta kuulis kuida wana jõamees Luteruse õla peale lüüs temale ütles: „Mungafe, mungafe, sul on täna üks tee ees, selle sarnast ei mina ega muu sõapealik kõige hirmsama lahingi forral ei ole fainud. On töde sinu poolt, ja osed sa omas südames see peale julge, siis mine peale Jumala nimel, tema ei jäta sind maha.” Kramm nägi, kuid mitu würsti üagna armulikult oma rõõmu ülestunnistasid Luteruse kõnet kuul-

des, ja nägi ka, kuidar arwata 100 riüttsit oma mõõkadest kinnihakkasid ja ähwardades küsisid, kas keiser tahta Luteruse wangi panna. Sest kals keisri teenrit saatid teda saalist välja. Luterus ise pööras nende poole ja ütles: „Ärge karkle, nemad saadavad mind muidu!” Kramm pidi tunnistama, et selle alatuma munga liht tunnitus vägewani oli, kui et keiser kõige oma vōimusega oleks vōinud seda tühjaks teha. Tema süda läks siis üagna kahilasels Luteruse pärast, tas ta tohtis veel tema vastu panna, vōi pidi ta tema poole heitma. Krammi poeg, kes kõik se ajal hertsog Gerili tooli taga oli seisnud, ei saanud vastu seista, waid oli südamest Luteruse sobrakse heitnud. Hertsog Geril armastas väga õlut juu ja oli ka see lord oma hõbekannu ligi vōtnud, mis teener sagedaste pidi õllega täitma. Kui Luterus saalist välja läks, ütles hertsog Geril Krammi poja vastu: „Voolse, pois, wii tubli mehere kannuga seeflastet, ta on seda õrateeninud. Olgu tema õpetus missugune tahes, tema on mehe moodi selle eest kostnud. Ütle temale, mina olla fatosigi ussu würist ja olla isse enne kannust joonud, et pole tarvis karta, kui oleks õlle sees surma rohtu!” Pois tungis täie kannuga saalist läbi ja leidis Luteruse eestvaas olevat, kus sobrad